

,,Danskeren,"
ET NYHEDS- OG OPBYGGELESSE-
BLAD FOR DET DANSKE FOLK
I AMERIKKA.
udgivet af
Danish Lutheran Publishing House,
Blair, Nebraska.

,,Danskeren" udgaar Onsdag i hver Uge.
Pris pr. Aarang:
De Forenede Stater \$1.50. Udlandet \$2.00
Bladet betales i Forskud.
Bestilling, Belægning, Adresseforandring,
etc. med Undtagelse af Bidrag til
Bladets Indhold adresseres
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

Alle Bidrag til Bladets Indhold —
Korrespondance, Afhandlinger og andre
Artikler — sendes til dets Redaktør:
A. M. ANDERSEN, Blair, Nebr.

Entered at Blair Post office as second
class matter.

Advertising rates made known upon
application.

I Tilfælde af, at Bladet ikke modtages
regelmæssigt, bedes man klage til det
stædige Postkontor. Skulle dette ikke
hjælpe, bedes man henvende sig til
,,Danskeren's Kontor.

Naaer Læserne henvender sig til Folk,
som averterer i Bladet, enten for at
købe hos dem eller for at få oplysning
om det averterede, bedes de altid om
tale, at de saa Avertissement i dette
Blad. Det vil være til gengidig Støtte.

Dr. Egan, U. S. Minister i Dan-
mark, averterte ,,,Danskeren" under
sit Besøg her i Landet i Sommer
og nu har han vist os den Venlig-
hed at sende os Diget paa Forsiden
til vores Julenummer.

Læserne bedes understå, at de
intet Danmarksnyt saa denne
Gang. Grunden dertil er simpelthen
denne, at vi i lange Tider ingen
Danmarksnyt har modtaget. Men
saar vi nu saa heldigstillet, at vi
hørde anden god Læsning paa Va-
ger.

Under „Samfundsmeddelelser“
lejes i sidste Nr. af „Kirkeleg Sam-
ler: „Søndag den 22. Nov. ne-
lagde Past. Johs. Denens Grund-
stinen til ej ny Kirke i St. Andrews,
Wash. . . . Menigheden havde
en Feststund, som sent vil glem-
mes.“ Strives der. Dette glæder os
(AL Saml.); thi det er en stor
Bindning for Menigheden at faa sin
egen Kirke at famles i, og det tyder
jo ogsaa os, at der er fremgang
baade andeligt og materielt.

Paa Driftens Konto. Forleden
dag fandt man i Højschrijtet paa en
ubeboet Farm i Section 34, Aber-
combie Township i Nebrasken af
Wahpeton, N. Dak., liget af John
Hoegberg, der var kommen fra
Sverig for ca 3 Aar siden. Der-
hjemme havde han Kone og to børn.
Man fandt flere Whisky- og Alko-
hol-flasker i hans Sommer, saa
man antager, at han i beruset til-
stand har lagt sig til Øle, hvor
han saa er sovet ind og frosset
ihjel.

Den berømte svenske Forfater
Sven Hedin er etter hjemme i
Stockholm. Til Avis-Interviewere
har han bl. a. sagt, at han ved elle-
ve forskellige Tilfælde var med der,
hvor Angler og Projektiler hvine-
de som tætte. Efter Fantasien havde
han iført skjorten i sine „Bar-
ningsord“, men Virkeligheden hav-
de vist sig at være usindse Gang
vægne. Støft Interesse i Inter-
viewet knipte sig til hans Kom-
mentar til Bjørnson-Interviewet
Han vrede desangaaende: „Stein, at jeg aldrig har sagt, at vi nu
studs høste os i Krigen, men jeg
har sagt, at nu er Tiden inde, at vi
stal indtage vor Stilling til, hvad
der foregaar derude og ikke sidde
med Hænderne over Kors eller so-
ve. Vi skal være beredte til at vorne
vores Neutralitet.“

John Lind, der som bekendt en
Tid var Præsident Wilsons person-
lige Repræsentant i Mexico, holdt
for en Tid siden et Foredrag i
Industrial Club i Chicago omfor-
holdene og Folket i Mexico. Han
appelerede til sine Tilsættende om
større Venlighed over for Mexica-
nerne, og han raadede amerikanerne
Vænt til at oprette Nærlinger i
Mexico. Lind mente, at det mexi-
kaniske Folks Misforståelse, som
gav sig udslag i Revolutioner, ikke
havde sin Grund saa meget i politi-
ske som i økonomske Forhold. Den
bedstelige agrariske Tilstand og de
store Landbaroners Venytte af
de lavere Arbejdere udgør en Kilde
til al mulig Glændighed i Landet.
Lind mente, at det mest stærke Fol-
ker er meget modtageligt for ameri-
kanisk Kultur, og der skal kunne
genoprettes Nø i Landet, dersom
Landejendomsholdene funde ord-
nes saaledes, at de ejendomssæ-
funde saa Land at bruge.

Et Julesyn.

Midi i min Stue stod Træet stædt
Med alle de slimrende Smalhys;
jeg havde netop mit Øje vendt
mod Nathimlens strælende Blaaly;—
jeg tankte: Gud Fader har pyntet sit Træ,
hvor Summerigs fugle kan finde Læ, —
de skønne Stjerner maa sikkert tjene
som Julelys paa Vorherres Grene.

Men juist som jeg tankte, gik Døren op
ud til den vide Verden,
og Binden kom ind i strakt Galop,
slukket hvælvs fra Hod til Top — —
og saa blev der mørkt i Verden.

Jeg sad og stirred i Verden ud —
hvælvs eneste lys var slukket,

hvælvs eneste Bindu lufket
paa kronede Hoveders Bud.

Jældedes bedste Esfer
man smeder sataniske Baaben,

man svejser og harder og hvæsset
til Hamrenes dumpe Slag;

man filer og klarer og fliber
Staalets spændtige Fiber

baade ved Nat og Dag,

indtil det er rede til Daaben

i Brædres rislende Blod.

Jeg sad og stirred i Verden ud. —
Jeg hørte kun Kongers Kommandobud,

Kanonernes Drønen,

Gevarenes Knalden,

de hæredes Stønnen,

de dændes Snænen, —

Gravene fuldes med Ørger af Lig,

Luften dirrer af Stærkende Strig,

Slagets Offerstæ slaat mod Jord,

indhylser alt i sit Sørgeslot,

stængter et Himmelens strælende Port, —

Kain, hvad har du dog gjort?

Jeg sad og stirred i Verden ud. —

Paa Præsteboden i Præstekrud

stod Herrens Ejener og bad til Gud

om Baabenes Held og Læffe;

bad om Himmelens vildste Skæfe

Kraft til Hældedes Værl og stænke

Bievand paa Landets Sønner,

„Herre, hør dog vore Bønner!“

Og Menigheden slog Hænderne sammen

og sagde Amen. — — —

Jeg sad og stirred i Verden ud, —

da faldt det mig ind, at det sente Bud,

som Moses modtog, mens Torren rulded,

man havde i Sønens Arme lullet

med Hærelandskøleffens Buggefang.

Jeg rostede dybt og gypte,

thi ikke en Stjerne lyte —

hvælvs eneste Stud blev et Dommedags-Stud,

der slukkes hundrede Livsløs ud,

og Hjemmenes Haab og Ungdommens Længsel

laa knust i den store Trængsel.

Jeg sad og stirred i Verden ud. —

je tankte: „Hvad siger dog Himmelens Gud

til Jordens knugende Stumme?“

Jeg grubled og græd

saa mørkered

saa isnende kold herinde. —

En Krampetrænkning af Slægtens Sidste,

ist Raaget luftes paa Livets Røje?

Eller Hæfdesveer af det, der kommer,

og bringer vor Jord den evige Sommer? — — —

Det groaned' derude paa Himmelens Ovalv,

mit susende Livstræs Stjål.

Da marked' med et jeg en Barnkind

saa hølende varm som en værslig vind: —

min lille Dreng paa sin Faders Kne

som Summerigs fugle, der siger Læ

i Skovens højeste Kroner, —

da kendtes der efter vel tuftne lys,

og hørte var Dødstankens Vintergys

og Sorgens hukkende Tonner. —

Nu stiger fra Sjælens Kæmpekorister

til himmelst Loft af den store Meister

en megtig Hymne til Julens pris,

et Brus, der høres i Syd og Nord,

der sylder Rummet fra Himmel til Jord,

der sprænger Porten til Paradis:

„Et Barn er os baaret, en Søn er os givet

i Sam har Gud skænket os Evighedslivet,

thi han er vor Fred midt i Tidernes Trængsel,

vort enestige Haab og vor dybeste Længsel.

Og slukkes hver Stjerne paa Himmelens Øue

paa Træernes Øye i den hemmelige Stue,

ej Jæderigs Bismand, ej Konger kan kne

Guds Hærligheds Glans, som i Barnet vi stue.

J. Infende Verden, stadt af Guds Hænder,

J. Folkeslag, pris Barn fra Jordens Enden

.Gosanna, vor Konge, velsignet du være,

hjælpet af Jordens og Himmelens Hære!“

Glædelig Jul!

En rigtig glædelig Jul ønsker
„Danskeren“ alle sine Holdere og
Lævere!

Hvordan kan det forholde sig
at man aldrig bliver træt af at
fejre Jul eller at ønske andre glæ-
delig Jul?

Ja, hvordan kan det forholde sig
at i en Verden, hvor ellers næsten
alt ældes og omflistes, bliver fe-
deligt og afslags, at der alligevel
findes noget, som man aldrig bli-
ver ved af?

Ja, hvordan kan det forholde sig nok i Grun-
den jaledes, at vi aldrig bliver fe-
de af selve Livet og følgelig hel-
lek ikke af det, der tjenet til at for-
syne og opholde Livet og give de-
Begreb af det, som giver Li-
vet Verden.

Jo, det forholde sig nok i Grun-
den jaledes, at vi aldrig bliver fe-
de af selve Livet og følgelig hel-
lek ikke af det, der tjenet til at for-
syne og opholde Livet og give de-
Begreb af det, som giver Li-
vet Verden.

Der tales jo nof om Livets
Leide, men den Tygdomsleder sit-
ter fun af de af, der ikke nøde-
Livet, saa Livslede heller burd-
omfrits til Livslede Længsel.

To Gangs senere erklærede Gud
fra Himmelens over Jesus: „Denne
er min Søn den elskede, i hvem jeg
har Velbehag.“

Altfaa — det er som sagt i Grun-
den jaledes — er ved Livet, man ikke bli-
ver fed eller led af; derfor bliver
man heller aldrig fed af „daglig-
Brod“, hvad der nulig paapgedes
i en Artikel her i Bladet.

Men det var Julen og Zule, —
der aldrig bliver føleligt.

Engelen sagde til Hæderne paa
Bethlehems Mark: „Se, jeg fortun-
der eder en stor Glæde, som staar
være for alle.“

Til Julen kom der et undgået Bud.
Hæderne sendte rimeligt for-
tænning for Livet, der er ved Livet
og som derfor maatte bringe Glæde
et nogen andet.

Ingen og intet har saadan Be-
tænning for Livet, som er ved Livet
og der aldrig bliver føleligt.

Derfor er det, han har saa unma-
delig Betænning for Livet.
Der Troen paa barnet fjernes. Dø-
dens Marsk, Straffen for Døden
ja endet ved Livet.

Død bringer Sorg, Liv Glæde!
Hæderne sendte rimeligt for-
tænning for Livet, der er ved Livet
og der aldrig bliver føleligt.

Derfor er det, han har saa unma-
delig Betænning for Livet.
Der Troen paa barnet fjernes. Dø-
dens Marsk, Straffen for Døden
ja endet ved Livet.

Synden havde stilt os alle for-
Gud, som er Livets Kilde
men med Jesu børnets Kilde.

En Engle kom til Jord, —
O, men under Brand og Mord!
Der man under saadan Nød
Spise glad sin Julegrød!

Der man „Glæde Jul!“ udslige
Under disse Nødelskridige?

Rej! man gørre maa og suffe

Dg til hjælp sin Pung oplykke.

C. L. Rasmussen, Ringsted, Ja.